

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ

Μὰ τί καιρὸς ἀλλόκοτος σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπο ;
Σήμερα βρέχει, αὔριο ἀδιάκοπα χιονίζει :
Τὴν ἄλλη ἀνεμοστρόβιλος τέτοιος, ποῦ δίχως κόπο
Μὰ κοτρωνιά σὰν Ἐκτορας στὴν πλάτη σου ζυγίζει !
Σὲ λίγο πάγος, κ' ἔτσι, ἂν θὲς τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς
Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας πρέπει νὰ πατινάρῃς !

Ἄχ τὴν Ἀθήνα ὁ καιρὸς αὐτὸς μοῦ ἐνθυμίζει
— Μὰ ὅχι δὲ τὴ μάγισσα, τὴ γαλανὴ τῆς φύσι,
Τὸν ἥλιο τῆς τὸ φωτεινὸ π' ἀναλαμπαῖς σκορπίζει,
Τὴν νύχτα τῆς, ποῦ καὶ νεκροὺς μπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ !
Ὅχι ! στὸν κάθε ἀπ' αὐτοὺς καιρὸ ὅπου ἀλλάζει
Καὶ μ' ἓνα μας πολιτικὸ μοῦ φαίνεται πῶς μοιάζει.

Βρίσκω, πῶς ἡ βροχὴ πολὺ τοῦ Κουμουνδούρου ἔχει
Ποῦ σὲ πλουσίους καὶ φτωχοὺς ἀδίκους καὶ δικαίους...
Βίς ὅλο τὸν ἑλληνισμὸν ἐν περιλήψει βρέχει
Ἄλλὰ πρὸ πάντων στοὺς πολὺ πολὺ κατεργαράους
Καὶ λέω τότε—Χριστιανὸς καθὼς ὁ Κουμουνδούρος
Δὲ βρίσκεται σ' ὅλη τὴ γῆ, οὐτ' ἓνας ἔτσι... πούρος.

Ἦστερα ἀπὸ τὴ βροχὴ ὅπου θενάρθη χιόνι
Ὅσων ἀντικατοπτρισμὸς βλέπω καὶ τὸν Τρικούπη
Ποῦ μ' ἓνα yes ἢ μ' ἓνα non, σὲ σβύννει, σὲ παγώνει,
Καθὼς ὁ ἐθνικὸς δεσμὸς εἰς τὴ μορφή τοῦ Στουπῆ !...
Καὶ λέω—Μοναχὰ μ' αὐτὸν δὲν εἵμαστε λημέρι,
Ὅμως ὁ Ἕλληνας ζυγὸ τέτοιο δὲν ὑποφέρει.

Σὲ λίγο βλέπω νὰ ῥεχεται φρικτὴ ἀνεμοζάλη
Κ' εὐθὺς στὸ βῆμα τὸν καλὸ θυμοῦμαι Μεσινέζη,
Ὅταν φωνάζη, Ἡπειρος, Βυζάντιο, Καψάλη
Μακεδονία, χιτέφανο, καὶ αἶμα πῶς ; κρεμέζι !
Καὶ λέω τότε—Ἄν αὐτὸς ποτε μᾶς κυβερνήσῃ
Στὴν Πόλι τὴ σημαία μας ἢ στοὺς Κορφοὺς θὰ στήσῃ !

Μὰ νὰ καὶ πάγος ! μονομιᾶς θαρρῶ πῶς πατινάρεῖ
Ὁ Δηλιγιάννης !... Νὰ σὰ θὲς ἀκόμη καὶ χαλάζι
Τὸν Οἰκονόμο γιὰ νὰ δῆς στὸ βῆμ' ὅταν σαλτάρῃ...
Τώρα καθένα ἀπ' αὐτὰ ἂν λίγο σὲ τρομάζῃ,
Θεομηνία μὴ στιγμὴ—ὅλα μαζὶ—φαντάσου
Καὶ θάχῃς οἰκουμενικὴ κυδέρνησῃ μπροστά σου.

Punsh

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΔΩΣΕ ΚΑΡΔΙΑ.

Ὅποταν ἔκοβ' ὁ θεὸς μὲ τάγιο τοῦ χέρι
Ἄπ' τοῦ παποῦ μας τὴν πλευρά, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ταῖρι,
Ὅς φαίνεται ἀπ' τὴ δεξιὰ θὰ ἔκοψε πλευρά του,
Γι' αὐτὸ δὲν ἔδωσε καρδιά εἰς τὴν συντροφισσά του.

Général.

ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ.

[Μικρὸς μας φίλος ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ἑξῆς :]

Πολὺ ἀκροατήριον, ἀλλ' ὅχι πεπυκνωμένον καὶ πνιγνὸν,
κατ' εὐτυχίαν ὡς ἄλλοι' ἐν τοιαύτῃ εὐκαιρίᾳ συνέβαινε,
κατεῖχε προχθὲς τὸ ἑσπέρας τὴν αἴθουσαν τοῦ Παργασσοῦ,
παρακολουθοῦν καὶ χειροκροτοῦν τὴν ποιήσιν τοῦ κ. Ἀχιλ-
λέως Παράσχου εἰς τὰς νεφελώδεις καὶ πατριώτιδας αὐτῆς
ἐκστάσεις.

Τρία ἦσαν τὰ ἀναγνωσθέντα ποιήματα : τὸ πρῶτον, τὸ
καὶ πάντων ἐκτενέστερον, εἶναι, ἐν πιστῇ ἀναλύσει, αἰθε-
ρία συνδιάλεξις τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὴν Μοῦσαν, ἐκμυστη-
ρευομένου πρὸς αὐτὴν τὰ τραύματα τῆς ποιητικῆς τοῦ
καρδίας. Πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν σήμερον δυσπιστίαν, καθ'
ἣς προκαλεῖ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν κτηνώδη
εὐζωίαν, ἣν βλέπει ἐγκαθιδρυμένην ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ
ιδανικοῦ, ἀντιτάσσει τὴν πίστιν, τὸ αἶσθημα καὶ τὴν
ἀρετὴν. Ἐπανέρχεται εἰς τῆς Λαύρας τοὺς χρόνους, θεω-
ρεῖ αὐτοὺς ὡς τὴν μόνην καὶ αἰώνιαν τροφὴν τῆς ἐθνικῆς
ἐμπνεύσεως, καὶ ἃς λέγουν ὅτι θέλουν. Ἡ Μοῦσα ἀπαντᾷ
παραμυθοῦσα τὸ ἀποθεαρημένον τέκνον τῆς· ἐξαγιάζει
τὸν μαρτυρικὸν ἀγῶνα ὃν ἀνέλαβε, δηλοῦσα ὅτι πολλοὶ φέ-
ρουν ἐκ ῥόδων στεγάνους, ἀλλ' ὀλίγοις ὁ ἀκάνθινος δέ-
δοται, καὶ ἐπιλέγουσα :

Τῶν μαρτυρίων αἱ πυραὶ εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Τὸ ποίημα ἀρχόμενον μετὰ σαρκαστικῆς παιδρότητας :

Λοιπὸν θὰ πολεμήσωμεν, ὦ Μοῦσά μου, καὶ πάλιν,
Προπαρασκευάζόμεθα, κτλ,

καταλήγει εἰς ἐνθουσιώδη ὁμολογίαν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ.

Μετὰ τὰ ῥέφη ταῦτα, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὰ ἀπεκάλε-
σεν, ἀπήγγειλε τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν,

Πῶχει ρουὰ τὴν Παναγιά, τὸ Γερμανὸ πατέρα,

καὶ κατέληξεν εἰς τὴν Ὑπομονήν, τὸ ὠραιότερον, σάτυραν
ἐμπνευσθεῖσαν ὑπὸ τῆς παροιμιώδους πλέον λέξεως. Λυπού-
μεθα ὅτι παρὰ τὰς προσπάθειάς μας διαφεύγουσιν ἤδη τῆς
ἡμετέρας μνήμης στίχοι τινὲς τοῦ ἔσματος, εὐστόχου εἰρω-
νίας βέλη, ὀφειλόμενα εἰς τὸν πολὺν Βήσκονφιλδ, συχνὰ
πυκνὰ ταραττοντα τοὺς κύκλους τοῦ ποιητοῦ, καὶ εἰς τὴν
πρώτην αὐτοῦ ἐθνικότητα.

Ἡ ἀπαγγελία τοῦ κ. Παράσχου ἦτο ὑπὲρ ποτε ἐλεγεσιακὴ,
ἐνθουσιώδης, ἐξημμένη, κατὰ τὰς περιστάσεις.

Εὐσεβᾶτως παρατηροῦμεν τοῖς ἀκροαταῖς τοῦ κ. Πα-
ράσχου ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰς ἐπιδοκιμασίας τῶν
χειρῶν αὐτῶν κατήρτιζον ἐξ ἡχηρῶν φράσεων ἐξαπτοῦ-
σιν ἐν συναρπαγῇ τὴν ἐθνικὴν φιλαυτίαν, καὶ τῶν στιγ-
μιαίων διαλειμμάτων τοῦ ποιητοῦ πρὸς πόσι' ὕδατος, οὐχί
δ' ἐξ ἀκραίων ποιητικῶν καλλόνων, τὰς ὁποίας ἀφῆκαν
νὰ παρέλθωσιν ἐν σιγῇ.

μ

Μπάξ.